

Vi ønsker at sætte stop for spekulanterne og for, at de skal bestemme det danske renteniveau. Vi vil have stoppet de vilkårlige svingninger i renten, og vi er i grunden imod et forslag, som bare giver folk længere tid til at satse på, hvornår de skal gøre deres indsats i lykkehjulet. Vi er imod lykkehjulet overhovedet.

Irene Sønderby (CD):

Da mit partis ordfører ikke kan være til stede her i salen, skal jeg på Centrum-Demokraternes vegne meddele følgende:

Lovforslaget har til formål at hjælpe den gruppe boligejere, der har opsagt deres gamle kontantlån uden samtidig at kurssikre det nye lån. Da man ikke i dette land anser det for nødvendigt at have en finansiel embedseksamen for at være boligejer, er det selvsagt heller ikke enhver boligejer beskåret at have indsigt i rentens bevægelser ud over det almene.

Derfor hilser CD lovforslaget velkommen, således at boligejerne ikke kommer tidsmæssigt i klemme i denne sag.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Også dette forslag kan jeg takke for en positiv modtagelse af og supplere med nogle konkrete bemærkninger.

Venstres ordfører mente, at det kom som en overraskelse for regeringen, at renten også kunne stige. Det er vel en lidt selvopfundne formulering eller udlægning. Problemet er vel, at de, der havde opsagt de pågældende lån uden at kurssikre, tilsyneladende havde troet på et yderligere kursfald i stedet for en kurstigning.

Når jeg synes, det har været helt åbenbart, at vi burde komme med det her forslag, er det jo, fordi de pågældende har haft en eller anden form for positiv forventning om, at der ville ske et kursfald, da alle rådgivere, alle kloge folk i pengeinstitutter og i den finansielle sektor ikke kunne se – det kunne vi andre jo heller ikke – at der var noget som helst sagligt belæg for, at renten skulle stige og ikke falde yderligere. Men på trods af det skete altså den modsatte udvikling, og derfor er det her forslag ikke et forslag, der, som fru Kirsten Jacobsen var inde på, annoncerer, at bare man venter, så skal man nok få gevinsten hjem, men det er et forslag, der giver den enkelte mulighed for at vælge det tidspunkt, som man selv mener er bedst for at konvertere, og man får så en længere frist; hvor man hidtil kun har haft tre måneder, så får man altså nu 12 måneder.

Jeg har i hvert fald personligt beflittet mig meget på i alt, hvad jeg måtte have sagt i denne sag, at sige, at det har handlet om at give den enkelte en længere frist til at vælge tidspunktet, og jeg har været meget forsigtig med ikke at stille noget i udsigt.

Jeg vil sige, at med de erfaringer, man har fra selv meget kloge folk med hensyn til spådomme om renteutviklingen, vil det være letsindigt ud over alle grænser at gøre det, som hr. Jes Lunde godt ville, nemlig også at love en gevinst. Det lover jeg ikke, men jeg lover, at den enkelte får en længere periode til at vælge det tidspunkt, som man tror er det bedste.

Må jeg så sige til hr. Frank Aaen, der siger, at man grundlæggende er imod, at der spilles mere på lykkehjulet, at jeg lyttede mig til, at det var ment i relation til nogen, der spekulerer i renten og dermed er med til at bevirke, at der er nogle uforudsigelige og mystiske bevægelser i renten. Jeg tror ikke, at det er de mennesker, vi snakker om her, der er med til at påvirke renteniveauet; der er jo ingen af de mennesker, som er i den situation, der på nogen måde i og for sig spekulerer. De har i tiltro til det renteniveau, der var på det pågældende tidspunkt, opsagt deres lån med henblik på at få en lavere husleje.

At det, som hr. Frank Aaen sagde, skulle være de mest velstillede, der fik mest ud af det, har jeg måske lidt svært ved at se. Jeg tror, at det gennemgående er den yngre generation, der har købt bolig sent, og som typisk sidder med en stor forsørgerbyrde, der har fået mest ud af det, og det har også ofte været de familier, som har siddet med den strammeste privatøkonomi. Og derfor er der faktisk også god, sund fordelingspolitik i meget af det her – uden at generalisere i øvrigt.

Både fru Gitte Seeberg og fru Kirsten Jacobsen var inde på, hvorfor vi ikke bare kan give tilladelse til, at man uden begrænsninger kan gennemføre gentagne konverteringer og hver gang tage kontantlånsfordelen fra det indfrieede lån med over til det næste.

Min hovedbegrundelse – som fru Kirsten Jacobsen ikke rigtig vil give noget for; det kan vi jo så vurdere forskelligt – som jeg har forsøgt at gøre meget ud af at forklare i de besvarelser, jeg har givet over sommeren, er, at hvis vi gav mulighed for gentagne konverteringer, så ville konsekvensen med det renteniveau, vi har i øjeblikket, være, at man i meget stor stil ville konvertere afdrag til renter og dermed i meget stor stil ville forøge rentefradraget, uanset at det faktisk